

MI CHICA FAVORITA

EVELYN ROCA URBANO

Granollers, 20 anys

Podríem utilitzar molts tòpics per descriure la seva bellesa, però quan s'aconsegueix anar més enllà del seu físic, descobrim una jove plena de valors positius i amb moltes inquietuds solidàries. Citem com exemple que amb només setze anys i amb els beneficis del seu primer sou, decidís apadrinar l'Arti, una nena que resideix a l'Índia, "és una forma de col.laborar en la seva alimentació i educació. Com a forma d'agraïment m'envia cartes i dibuixos que m'emocionen", confessa l'Evelyn satisfeta.

Clar que resulta difícil no inquietar-se davant de la seva mirada i el color dels seus ulls, d'un blau intens com el cel que aviat solcarà, ja que en menys d'un mes, obtindrà el títol d'hostessa de vol. Així complirà el seu somni professional, ja que "des de petita tenia molt clar que desitjava volar, viatjar, conèixer món... Quedava impressionada amb el soroll dels motors dels avions". Per tal d'aconseguir-ho ha lluitat i estudiat de valent a l'Escola Aerolink de Sabadell, compaginant el curs amb la feina de recepcionista al Club Tennis Granollers. Li agradaria treballar en una línia transoceànica i visitar sovint Brasil, país que descobrí el darrer estiu i d'on destaca "l'hospitalitat de la seva gent, qui per manca de recursos no pateix la febre consumista dels països més desenvolupats".

Enamorada del cinema, la interpretació i les arts escèniques, va estudiar durant set anys, teatre a l'Escola de Ponent que amb excel.lents resultats dirigeix la família Roda.

Recentment la vam poder veure, com a convidada del nou programa de City TV "La Perruqueria", on comentava els Premis Goya, mentre li allisaven els cabells daurats. Desitgem-li doncs que obtingui ben aviat, el mateix reconeixement personal i professional que l'Amenàbar amb "Mar adentro". **Josep Garcia**

Jordi Muntal

COLUMNA D'ART

Sugys: Un aroma poètic de la natura

La pintura, com la poesia i la dansa, sense excloure cap altra modalitat artística, quan resumeix una trajectòria, defineix la personalitat del seu realitzador. El nom amb que signa les seves obres el pintor, quina exposició comentem, és una demostració de la importància de les relacions en l'assoliment dels objectius. Una exemplificació de l'art integrat vivencialment. En l'obra del pintor, nat a Madrid, enamorat de Catalunya i veí de l'Ametlla del Vallès, s'hi respiren els olors de la natura esdevinguts colors. És una de les conseqüències de les relacions. El tractament cromàtic de les aigües i dels núvols denuncia les sensacions de l'aire i del vent com si ho acaronesin i donant a l'obra un equilibri psíquic aromatitzat. Sugys, a qui li agrada definir-se com un paisatgista català, es mou còmodament en la línia de l'Escola d'Olot, fruit segurament de la seva estada a Amer, quan encara era un infant.

De la seva exposició, que presenta a la Sala Carles Sindreu, de l'Ametlla del Vallès, sorprenden en algunes obres les tonalitats dels blaus i dels grisos com

si traduïssin vells sentiments d'enyorament. Viure allunyats dels pares per culpa d'una guerra marca als infants. Tal vegada aquesta invitació a l'emotivitat que emergeix de les teles de Sugys, sigui la característica més pregonada de les seves implicacions impressionistes. Al respecte m'ha cridat l'atenció la pintura titulada Griffeu (Llansà) en la que amb tres plans ben definits ens transcriu amb el llenguatge de l'aigua del mar les sensacions marines des de l'horitzó a les roques i a la sorra de la platja. Una sensació de tranquil domini d'un cromatisme blau profund es transforma en un moviment d'ones vestides de blanc, quan petonegen la terra per esdevenir transparències de seda i quan acaricien la sorra mentre comencen el camí de retorn.

El llenguatge cromàtic poètic de les marines i dels paisatges de valls i muntanyes és la veu de la natura en sintonia amb el cant de les sirenes i la remor de les aigües i el vent. Una exposició que cal visitar perquè al mateix temps és una lliçó de geografia.

JOAN SALA VILA

COLUMNA DE TEATRE

Greus qüestions, d'Eduardo Mendoza

La qualitat artística dels actors i el saber fer de la directora de l'obra teatral presentada al Teatre Auditori de Granollers, ajudava a endinsar-se en el missatge d'una profunditat humana, filosòfica i fins i tot teològica, transcendent. Una obra en que la ironia, la comicitat i la denúncia, conjugaven perfectament la idea, l'emoció i el passar-ho bé. La presència de la metàfora del més enllà després de la mort em portava a relacionar *Greus qüestions* amb l'obra de **Tirso de Molina**, *El condenado por desconfiado*, si bé els plantejaments són diferents els objectius acaben sent els mateixos. Tirso de Molina, planteja el tema des de la teologia, i **Eduardo Mendoza** des d'una vessant cent per cent humana amb tocs materialistes. Independentment que *Greus qüestions* fregués, que no ho crec, la befa, només la manera de plantejar el problema comporta una anàlisi de la vida humana en la que hi juguen innumerable factors, tots ells importants encara que, a vegades, semblin intrascendents.

La personalitat específica dels tres actors definia amb prou cla-

redat el joc. Un anacoreta, un executiu d'un banc i un esportista. Tres visions de la vida mesurada d'acord amb els objectius personals. Curiosament, l'anacoreta jugava el paper de jutge, un jutge crític, còmic i a vegades amb un cinisme soterrat. La intrascendència de les preguntes feia, sovint, més clar el tema i les rialles, que captaven comicitat i incongruència, col.laboraven a emmarcar com han de valorar-se totes les situacions humanes, perquè totes, independentment de la importància històrica que assoleixin, configuren les personalitats individuals i avaluen els mèrits. *Greus qüestions*, presenta el tema teològic de la predestinació des d'una anàlisi purament humana, malgrat les referències bíbliques, i d'acord amb una mentalitat actual dels temes que inevitablement esdevenen *Greus qüestions*, com el treball, les relacions laborals, el sexe, el diner, la mort i la possibilitat d'una altra vida, possibilitat suposada per la personalitat dels tres actors. Una obra de teatre per passar-ho bé però, a la vegada, amb un missatge al voltant de la vida.

JOAN SALA VILA